

Наоколо, наистина, бѣше притѣмнѣло. Пж-теката се виеше, камениста и стрѣмна, по склона. Небето свѣтѣше слабо на западъ, но долу, въ дѣното, дето слизаха гориститѣ ридове, бѣше съвсемъ черно, и рѣката бучеше по-силно. Не се мѣркаше жива душа. Любенъ пакъ наду хармоничката, за да не имъ е страшно. Пжтѣтъ навлѣзе въ малка борова гора, и стана съвсемъ тъмно. Отъ дветѣ страни бороветѣ шумѣха, като че шепнѣха заплашително.

Чочо се блѣсна въ единъ камѣкъ и въздѣхна:

— Другитѣ сигурно вече сж стигнали... Тръгнаха по обѣдъ...

— Кои другитѣ? — обади се въ тъмното Слави.

— Ху-у, цѣла дружина — Ангелъ, Зарю, Катето, Бонка нашата... — Бонка бѣше сестриче на Чочо.

— Ами ти защо не отиде съ тѣхъ? — попита Слави.

— Защото... защото не ме искаха, — призна Чочо.

Въ мрака наоколо едва-едва се бѣлѣеше пжтечката. Дърветата никнѣха, като гиганти, съ разперени ржце, наведени, страшни, и по гърбоветѣ на момчетата пълзѣха студени мравки.

— Бате Славе, — обади се пакъ Чочо, — много ли има още до хижата?

Слави не отговори и изведнажъ спрѣ. Услужи се една-две минути и викна на Любена: